

Arrest

nr. 159 433 van 29 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vingerafdrukkenonderzoek van 14 oktober 2015 blijkt dat de verzoekende partij asiel heeft aangevraagd in Duitsland op 22 september 2015.

1.3. Op 20 november 2015 verzoekt de verwerende partij Duitsland tot terugname en dit op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013).

1.4. Op 16 december 2015 wijst de verwerende partij de Duitse autoriteiten via een Tacit agreement dat zij op basis van artikel 28, §2 van de Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Diezelfde dag nog stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

1.5. Op 17 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 11.10.2015 in België is aangekomen. Drie dagen later, op 14.10.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in “Isarak” en verklaarde 24 jaar oud te zijn. Op 02.12.2015 meldde Meester N.A. (...) zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 14.10.2015 blijkt dat betrokkene in Duitsland asiel heeft aangevraagd en de Duitse autoriteiten hebben op 14.12.2015 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden in Duitsland aan de Duits-Oostenrijkse grens. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 14.10.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Duitsland en dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden aan de grens en dat hij gezegd heeft dat hij niet in Duitsland wilde blijven en naar België wilde gaan en dat er hem gezegd werd dat dit geen probleem was maar dat ze enkel zijn vingerafdrukken moesten nemen. Betrokkene verklaarde verder dat hij niet meer weet wanneer hij vanuit Afghanistan vertrok behalve dat hij in totaal ongeveer één maand en twintig dagen onderweg was. Betrokkene verklaarde verder vanuit Afghanistan illegaal per vliegtuig naar Iran te zijn gereisd. Wanneer hij daar aankwam stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde in het huis van de smokkelaar te hebben verbleven en twaalf dagen later te voet en op illegale wijze naar Turkije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Turkije tien dagen in het huis van de smokkelaar verbleef om vervolgens te voet en per auto op illegale wijze naar Bulgarije te reizen. Daar zou betrokkene gedurende zeven dagen in het huis van de smokkelaar verbleven hebben om vervolgens te voet en op illegale wijze naar Servië te reizen. Daar zou hij gedurende drie dagen in Belgrado Park verbleven hebben om vervolgens per trein illegaal via Kroatië naar Oostenrijk te zijn gereisd. Daar zou betrokkene één dag in een vluchtelingenkamp verbleven hebben en vervolgens te voet illegaal naar Duitsland gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden en dat hij gedurende vijf dagen in een vluchtelingenkamp verbleef en vervolgens gedurende tien dagen in het huis van de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene per trein illegaal naar België zijn gereisd waar hij op 11.10.2015 zou zijn aangekomen en drie dagen later, op 14.10.2015, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland vijf dagen in een vluchtelingenkamp verbleef en tien dagen bij de smokkelaar thuis (DVZ, vraag 37) en dat hij zijn vingerafdrukken in Duitsland gegeven heeft maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en gezegd heeft dat hij niet in Duitsland wilde blijven maar naar België wilde (DVZ, vraag 22 & 24) het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 14.10.2015, met name DE1150922MED01705 blijkt dat er door de Duitse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode "DE" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden aan de Duits-Oostenrijkse grens en dat hij gezegd zou hebben dat hij niet wilde blijven en verder wilde naar België en dat de Duitse autoriteiten gezegd zouden hebben dat dat geen probleem is (DVZ, vraag 24) doet niets af aan de bovenstaande vaststelling. Het gegeven dat men zich nadat er een verzoek tot internationale bescherming wordt geregistreerd door de bevoegde autoriteiten, in casu de Duitse, zich vervolgens doelbewust aan deze autoriteiten onttrekt omdat men naar België wil, doet geen afbreuk aan de bepalingen in Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en doet geen afbreuk aan de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland verklaard zou hebben dat hij niet in Duitsland wilde blijven en verder wilde gaan naar België, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Duitsland werden genomen en dat hij gedurende vijf dagen in een vluchtelingenkamp verbleef en vervolgens 10 dagen bij de smokkelaar thuis en hij vervolgens vanuit Duitsland per trein naar België reisde en de verklaringen dat hij in Duitsland geen asiel gevraagd heeft terwijl uit de codering in het Eurodacverslag van 14.10.2015 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming door de Duitse autoriteiten werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, werd op basis van deze elementen op 20.11.2015 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. Op 16.12.2015 werden de Duitse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 20.11.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Dezelfde dag volgde een weliswaar laattijdig maar expliciet terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van Jabarkhil Gulistan,

geboren op 01.01.1987. Met betrekking tot deze informatie vervat in het Duitse terugnameakkoord blijkt dat betrokkene in Duitsland andere identiteitsgegevens heeft opgegeven, met name Jabarkhil Gulistan geboren op 01.01.1987 met het staatsburgerschap van Afghanistan dan de identiteitsgegevens die hij in België heeft opgegeven, met name Jabarkhel Najib en een leeftijd van 24 jaar oud (01.01.1991) met het staatsburgerschap van Afghanistan. Betrokkene verklaarde bovendien tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 dat hij geen aliassen, namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten gebruikt heeft (DVZ, vraag 3) terwijl uit de gegevens in het terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten en de verklaringen van betrokkene tijdens de registratie van zijn asielaanvraag op 14.10.2015 en zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 blijkt dat deze verklaringen niet correct zijn. Betrokkene is evenmin in het bezit van enig authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het niet te beschrijven was hoe ze met de mensen omgingen en dat hij niet tevreden was. Gevraagd wat er niet goed was en waarom hij niet tevreden was, verklaarde betrokkene dat hij niet geslagen werd in Duitsland maar dat de manier waarop ze werden aangesproken en aangekeken niet goed en dat ze duidelijk lieten blijken dat ze niet tevreden met hen waren en dat ze vroegen waarom ze daar waren en dat ze terug moesten (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Indien men dergelijke elementen aanbrengt, mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan concrete bewijzen en elementen aanbrengt hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland, dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information

Database, last update november 2015, 25.11.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken

bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin- Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 31). Buiten dat België de keuze was van de smokkelaar brengt betrokkene derhalve geen specifieke

redenen aan waarom hij precies in België asiel wil aanvragen. Er dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van de smokkelaar van betrokkene in zijn keuze of van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen van de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene of diens smokkelaar om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 dat hij gezond is (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 25§1, art. 25§2 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 16 en 17 van de Verordening 604/2013, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van het non-refoulementbeginsel.

2.3.2.1.1. In een eerste onderdeel 'geen rechtsbijstand' betoogt de verzoekende partij dat asielzoekers in Duitsland gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan rechtsbijstand, nu zij zich eerst in de bezwaar- en beroepsfase kunnen doen bijstaan door een rechtshulpverlener. De verzoekende partij verwijst hieromtrent naar de vaststellingen in het AIDA-rapport '*Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015*' (hierna: het AIDA-rapport) waaruit onder andere duidelijk blijkt dat zelfs zo er rechtsbijstand voorzien is dat de rechts(hulp)toegang uiterst moeilijk blijft waarna zij citeert uit de pagina's 22 en 23 van voormeld rapport en stelt dat zulks in strijd is met Richtlijn 2005/85/EG en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er geen objectieve publicaties voorhanden zijn inzake de gebreken in de Duitse juridische bijstand, waarna zij de desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing citeert.

In een tweede onderdeel betreffende 'Duitse asielprocedure, opvang en reëel risico van het non-refoulementbeginsel', betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat Duitsland eveneens het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend en als België een beslissing neemt over de asielaanvraag op basis van voornoemd verdrag en op een zelfde objectieve manier beslist over de aangebrachte gegevens in het asielverzoek. De verzoekende partij meent dat deze stelling voor kritiek vatbaar is omwille van verschillende redenen.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing, volgens de verzoekende partij, niet wat met haar asielaanvraag in Duitsland is gebeurd. Zij betoogt dat gelet op de korte termijn om een beroep in te dienen tegen een eerste beslissing dit uiteraard geen onbelangrijk element is, dat zij aldus niet weet of haar asielaanvraag in Duitsland als eerste of tweede asielaanvraag zal behandeld worden, dat er een risico is dat haar asielaanvraag zal worden afgewezen zonder dat zij de kans krijgt om te worden gehoord, waarbij zij verwijst naar een rapport op een website waarin gesteld wordt dat het mogelijk is dat beslissingen over de ontvankelijkheid van meervoudige asielaanvragen genomen worden zonder dat de aanvrager gehoord wordt. Ter vergelijking voert de verzoekende partij aan dat in België bij een meervoudige asielaanvraag de verzoekende partij uitvoerig wordt gehoord en indien deze aanvraag niet in overweging wordt genomen, de wet haar de mogelijkheid geeft om een beroep met schorsende werking in te dienen, wat volgens de verzoekende partij niet steeds het geval is in Duitsland. Ter staving

van laatstgenoemde stelling verwijst de verzoekende partij naar en citeert zij uit voetnoot 24 op pagina 20 van het AIDA-rapport betreffende Duitsland van januari 2015.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij uit het recente AIDA-rapport kan vaststellen dat in bepaalde gevallen een beroep geen automatische schorsende werking heeft en dat bovendien een beroep binnen een zeer korte termijn van zeven dagen dient te worden ingediend, waarna zij citeert uit het AIDA-rapport van november 2015.

Ten tweede is de verzoekende partij van mening dat in strijd met artikel 3 van het EVRM en Richtlijn 2003/9/EG in Duitsland geen adequate opvang zal worden geboden, in verband met een grote toename van het aantal asielzoekers. De verzoekende partij wijst op het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012, *Cimade (C-179/II)* en naar een rapport van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens *'Following his Visit tot Germany on 24th april and from 4 to 8 may 2015'* van 1 oktober 2015.

Ten derde wenst de verzoekende partij aan te halen dat de Duitse Minister van Binnenlandse Zaken Thomas de Maizière eind oktober een strenger asielbeleid bekendmaakte waarbij hij het Duitse voornemen verduidelijkte om afgewezen Afghaanse asielzoekers strenger (sneller) het land uit te zetten. De verzoekende partij wijst er eveneens op dat de Afghaanse minister voor vluchtelingen zaken, Alimi Balki, meent dat de veiligheidstoestand in Afghanistan verslechterd is en uitzettingen door Duitsland daarom ongewenst zijn. Het is volgens de verzoekende partij duidelijk dat Duitsland Afghaanse asielzoekers *prima facie* niet beschouwd als vluchtelingen hoewel ze tot voor kort de grootste groep waren onder het beschermingsmandaat van het UNHCR. Zij vervolgt dat indien haar asielaanvraag ongegrond wordt verklaard, zij zal worden uitgezet naar Afghanistan, wat een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Tot slot benadrukt de verzoekende partij dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat in België de nationaliteit is, na Syrië, die de meeste erkenningen bekomt.

2.3.2.1.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 16 en 17 van de Verordening 604/2013 aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3.2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 25, §1; 25, §2 en 18 (1) b van de Verordening 604/2013. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite. Er wordt gemotiveerd dat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn voor de asielaanvraag van de verzoekende partij, alsook wordt op omstandige wijze aangegeven waarom de overdracht van de verzoekende partij aan de Duitse autoriteiten geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Eveneens wordt omstandig gemotiveerd waarom er geen concrete basis is om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van de artikelen 6, 8, 9, 10, 11, 16 of 17 van de Verordening 604/2013. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2.1.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3.2.1.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover

het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

In zoverre de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

2.3.2.1.6. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Betreffende het lopen van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Duitsland omwille van omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, motiveert de verwerende partij *“Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het niet te beschrijven was hoe ze met de mensen omgingen en dat hij niet tevreden was. Gevraagd wat er niet goed was en waarom hij niet tevreden was, verklaarde betrokkene dat hij niet geslagen werd in Duitsland maar dat de manier waarop ze werden aangesproken en aangekeken niet goed en dat ze duidelijk lieten blijken dat ze niet tevreden met hen waren en dat ze vroegen waarom ze daar waren en dat ze terug moesten (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Indien men dergelijke elementen aanbrengt, mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan concrete bewijzen en elementen aanbrengt hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland, dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden.”* Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist en de Raad wijst erop dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat de verzoekende partij bij overdracht

aan Duitsland omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk, met concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden dat zij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.1.7. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Immers kunnen ook Dublinoverdrachten een schending opleveren van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel risico loopt vereist onvermijdelijk dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie is te dezen relevant.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Verordening 604/2013) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Het komt er dus kort gezegd op neer of er in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en opvang van asielzoekers voor zij die naar Duitsland terugkeren op grond van de Verordening 604/2013 en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

2.3.2.1.8. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van de geplande overdracht van verzoeker naar Duitsland met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. In dit verband werden de diverse juridische instrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen waar Duitsland als verdragspartij is bij aangesloten, in ogenschouw genomen.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing als volgt:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. (...) Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene

naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, last update november 2015, 25.11.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de

grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin- Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.”

2.3.2.1.9. De verzoekende partij meent dat asielzoekers in Duitsland gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan rechtsbijstand, nu zij zich eerst in de bezwaar- en beroepsfase kunnen doen bijstaan door een rechtshulpverlener. De verzoekende partij verwijst hieromtrent naar de vaststellingen in het AIDA-rapport, waaruit onder andere blijkt dat zelfs zo er rechtsbijstand voorzien is, de toegang hiertoe uiterst moeilijk is. Zij meent dan ook dat de beschreven situatie in strijd is met Richtlijn 2005/85/EG en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er geen objectieve publicaties voorhanden zijn inzake de gebreken in de Duitse juridische bijstand.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen met welke bepalingen van de Richtlijn 2005/85/EG en het Handvest de in het AIDA-rapport beschreven situatie over rechtsbijstand strijdig is.

Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij stelt dat er geen objectieve publicaties voorhanden zijn inzake de gebreken in de Duitse juridische bijstand, doch wel dat geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de juridische bijstand in de Duitse asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar is noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet ontkent dat er gebreken (kunnen) zijn, doch oordeelt dat geen objectieve publicaties beschikbaar zijn dat deze gebreken stelselmatig zijn of dat juridische bijstand in het geheel niet meer beschikbaar zou zijn.

De verzoekende partij citeert het rapport waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing doch komt tot een andere conclusie. Zij meent immers dat uit voorgaande informatie blijkt dat asielzoekers in Duitsland geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan een daadwerkelijk rechtsmiddel. Echter mist haar betoog dat asielzoekers zich eerst in de bezwaar- en beroepsfase kunnen doen bijstaan door een rechtshulpverlener. Uit de door haar geciteerde passages van het AIDA-rapport blijkt immers dat asielzoekers vertegenwoordigd kunnen worden door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij BAMF (*“During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer (...)”*). Uit het AIDA-rapport van november 2015 blijkt dat BAMF geen bezwaar- of beroepsinstantie is, doch wel de Federale dienst voor Migratie en Vluchtelingen (AIDA-rapport, November 2015, p. 5, 11, 12).

Voorts in zoverre de verzoekende partij betoogt dat de toegang tot de voorziene rechtsbijstand moeilijk is, toont zij niet aan met concrete gegevens dat het voor haar onmogelijk zou zijn om toegang te verkrijgen tot een advocaat of tot rechtsbijstand. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat uit de door haar geciteerde passages van het AIDA-rapport blijkt dat juridische bijstand in de Duitse asielprocedure in het geheel niet meer beschikbaar is of dat de erin vernoemde gebreken stelselmatig zijn. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat (kosteloze) rechtsbijstand door een advocaat soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Duitsland zou worden blootgesteld aan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat uit het arrest N.S. tegen Secretary of State for the Home Department getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Verordening 604/2013) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen.

2.3.2.1.10. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wat met haar asielaanvraag in Duitsland is gebeurd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Duitsland werden genomen en dat hij gedurende vijf dagen in een vluchtelingenkamp verbleef en vervolgens 10 dagen bij de smokkelaar thuis en hij vervolgens vanuit Duitsland per trein naar België reisde en de verklaringen dat hij in Duitsland geen asiel gevraagd heeft terwijl uit de codering in het Eurodacverslag van 14.10.2015 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming door de Duitse autoriteiten werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, werd op basis van deze elementen op 20.11.2015 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. Op 16.12.2015 werden de Duitse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 20.11.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Dezelfde dag volgde een weliswaar laattijdig maar expliciet terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.”

In de bestreden beslissing wordt dus uitdrukkelijk gemotiveerd dat de Duitse autoriteiten expliciet akkoord gaan met een terugname van de verzoekende partij op basis van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden als zou niet blijken wat met haar asielaanvraag is gebeurd in Duitsland.

Immers luidt artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013 als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Artikel 18 (2), eerste lid van de Verordening 604/2013 luidt als volgt:

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Uit het expliciete instemmen van de Duitse autoriteiten met een terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, blijkt aldus dat het asielverzoek van de verzoekende partij nog in behandeling is.

Uit artikel 18 (2), eerste lid van de Verordening 604/2013 blijkt verder dat de Duitse autoriteiten, na overdracht van de verzoekende partij, haar asielaanvraag zullen behandelen of de behandeling van de aanvraag zullen afronden.

Uit voormelde bepalingen blijkt aldus duidelijk dat de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag nog in behandeling is en dat deze aanvraag, na overdracht zal behandeld worden of dat de behandeling ervan zal afgerond worden. Aldus blijkt niet, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk, dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Duitsland een tweede asielaanvraag zal moeten indienen, zodat haar betoog betreffende meervoudige asielaanvragen, betreffende het horen en de mogelijkheid tot een schorsend beroep, niet dienstig is.

2.3.2.1.11. De verzoekende partij wijst er ook op dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er in bepaalde gevallen, met name bij ‘Abandonment of application’ (afstand van de aanvraag) en bij ‘rejection as inadmissible’ (verwerping als onontvankelijk), geen beroep met automatische schorsende werking openstaat tegen dergelijke beslissingen en dat bovendien een dergelijk beroep ingediend moet worden binnen de zeer korte termijn van zeven dagen, waarbij zij citeert uit het AIDA-rapport. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot deze vaststellingen die blijken uit het AIDA-rapport, doch geenszins aangeeft op welke wijze deze vaststellingen afbreuk doen aan het gegeven dat Duitsland het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend en net als België een beslissing over de asielaanvraag neemt op basis van voornoemd Vluchtelingenverdrag en op dezelfde objectieve manier beslist over de objectieve gegevens in een asielverzoek.

Met het louter citeren van verschillende paragrafen uit het AIDA-rapport, een rapport dat de verwerende partij eveneens in haar behoordeling van de behandeling van asielaanvragen en aspecten van de asielprocedure betreft, toont de verzoekende partij *prima facie* dan ook niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in

Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat voorgaande, in weerwil van de beoordeling van de verwerende partij, wel degelijk aantoonde dat er problemen zijn in de Duitse asielprocedure, wijst de Raad erop dat uit de door de verzoekende partij geciteerde tekst van het AIDA-rapport op pagina 20-21 betreffende de beslissingen 'Abandonment of application' en 'rejection as inadmissible', blijkt dat deze beslissingen gaan om zaken waarvan de afstand verklaard wordt door onmogelijkheid om de aanvraag verder te zetten en zaken waarbij een andere lidstaat wordt aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar aanvraag, na overdracht naar Duitsland, in Duitsland voorwerp zal uitmaken van één van de voornoemde beslissingen. Immers toont de verzoekende partij, wiens aanvraag in Duitsland nog in behandeling is, zoals blijkt uit het expliciete akkoord van Duitsland tot terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013, niet aan dat in haar geval een afstand zal kunnen worden vastgesteld of dat een andere lidstaat verantwoordelijk zal worden geacht voor de behandeling van haar aanvraag.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er een mogelijkheid bestaat om de rechtbank te vragen toch een schorsend effect toe te kennen in deze zaken.

2.3.2.1.12. Betreffende de mening van de verzoekende partij dat in Duitsland, in strijd met artikel 3 van het EVRM en Richtlijn 2003/9/EG, geen adequate opvang zal worden geboden en haar verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012, Cimade (C-179/II) en het citeren uit een rapport van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens *'Following his Visit tot Germany on 24th april and from 4 to 8 may 2015'* van 1 oktober 2015, wijst de Raad erop dat het niet is omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn van aanvallen of omdat er soms sprake is van een slechte behandeling van asielzoekers door stafleden van sommige opvangcentra of door de politie, dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden. Voorts kan niet ontkend worden dat Duitsland kreunt onder een massale instroom van asielzoekers en dat dit een operationele uitdaging van jewelste vormt, maar uit de door de verzoekende partij geciteerde passage nr. 100 en uit het AIDA-rapport (pagina 52, 53), dat gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de Duitse autoriteiten inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen. Uit het rapport blijkt dat problemen van opvang, waaronder overbevolking in centra's, opgelost wordt op verschillende manieren en in laatste instantie door 'emergency shelters'. Uit het AIDA-rapport (pagina 53) blijkt dat deze bestaan uit gymzalen, containers, opslagplaatsen of kantoorgebouwen en tenten en dat er een bezorgdheid is dat de tenten niet geschikt zijn voor de wintermaanden. Uit het AIDA-rapport kan ook afgeleid worden dat de Duitse autoriteiten deze opvang beschouwen als tijdelijk totdat er nieuwe centra zijn gebouwd of tot andere gebouwen omgevormd zijn tot opvangcentra en dat er een bezorgdheid is dat deze opvangcentra niet klaar zullen zijn voor de wintermaanden alsook dat de tijdelijke oplossingen permanente faciliteiten zullen worden. Uit het door de verzoekende partij vernoemde rapport, noch uit het AIDA-rapport blijkt dat er actueel systematische gebreken zijn in de opvang van asielzoekers in Duitsland.

2.3.2.1.13. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA rapport up-to-date tot 16 november 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar het voornemen van de Duitse Minister van Binnenlandse Zaken tot een strenger asielbeleid waarbij afgewezen Afghaanse asielzoekers strenger (sneller) het land worden uitgezet, een gegeven dat nog hypothetisch is, doet geen afbreuk aan de door de verwerende partij gemaakte beoordeling na onderzoek van recente bronnen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het versneld uitzetten van 'afgewezen' Afghaanse asielzoekers, gebreken in de Duitse asielprocedure aantoonde. Immers gaat het volgens de verzoekende partij om een beleid ten aanzien van 'afgewezen' Afghaanse asielzoekers en aldus niet om asielzoekers waarvan de aanvraag in

behandeling is en die aldus het voorwerp uitmaken van een asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden, verwijzend naar het voormeld voorgenomen beleid, dat Duitsland Afghaanse asielzoekers *prima facie* niet beschouwt als vluchteling.

Voorts toont de verzoekende partij evenmin aan op welke wijze het uitzetten van asielzoekers wiens asielaanvraag ongegrond werd verklaard, een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij er nog op wijst dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat in België de nationaliteit is die, na Syrië, de meeste erkenningen bekomt, beperkt zij zich tot deze vaststelling, zonder aan te tonen op welke wijze deze vaststelling de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang brengt.

Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partij met dergelijk argument niet aantoont dat het argument dat Duitsland eveneens het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend en net als België beslissingen neemt over een asielaanvraag op grond van het Vluchtelingenverdrag en op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek beslist, niet correct of kennelijk onredelijk is.

2.3.2.1.14. De verzoekende partij toont dan ook *prima facie* niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.1.15. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het middel kan op het eerste zicht verder niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of deze hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Enige miskenning van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan *prima facie* dan ook niet worden vastgesteld.

2.3.2.1.16. Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 16 en 17 van de Verordening 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2.1. De verzoekende partij argumenteert dat het onderzoek van de verwerende partij onzorgvuldig is geweest daar zij niet bijkomend is gehoord, dat indien de verwerende partij een omstandig onderzoek had uitgevoerd er zou vastgesteld zijn dat er *in casu* voldoende omstandigheden zijn om op grond van de soevereiniteitsclausule en/of de humanitaire clausule haar asielaanvraag in België te behandelen. Na het citeren van de artikelen 16 en 17 van de Verordening 604/2013, stelt de verzoekende partij van mening te zijn dat zij is overvallen door het Dublin-gehoor van 19 november 2015, dat het waar is dat zij bij haar gehoor verklaarde dat zij geen familieleden heeft in België of Europa, maar zij in de verkeerde veronderstelling was dat er werd gevraagd naar naaste familieleden zoals echtgenote, moeder en vader. De verzoekende partij betoogt dat zij nadien, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, niet meer werd gehoord terwijl dit wel degelijk van belang was, dat zij reeds in haar verzoekschrift tot

invrijheidsstelling heeft aangehaald dat zij speciaal naar België kwam omdat zij hier een aantal familieleden/stamleden heeft.

De verzoekende partij meent dan ook dat zij door het Dublin-gehoor onvoldoende de gelegenheid heeft gehad om de afhankelijkheidsrelatie met haar familieleden toe te lichten, dat naast het feit dat zij thans emotioneel afhankelijk is van deze familie(stam)leden, zij ook praktisch gezien van hen afhankelijk is, dat het dan ook vaststaat dat er *in casu* sprake is van afhankelijkheid in de zin van artikel 16, eerste lid, van de Verordening 604/2013, dat de afhankelijkheid na de vlucht juist toegenomen is door de problemen met de Taliban. De verzoekende partij betoogt zich gesteund te voelen door de familieleden die zij heeft in België. Zij wijst erop dat de heer W.J. en de heer S.A.J. goed Nederlands spreken en geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving zodat zij op hun onvoorwaardelijke steun zal kunnen rekenen inzake de asielprocedure, gezinshereniging met haar echtgenote, integratie, het zoeken van een geschikte woning, het vinden van een job, etc. Zij meent dat de verwerende partij ten onrechte maar één gehoor heeft georganiseerd, dat zij haar een tweede keer diende te horen, dat zij dan ook niet de gelegenheid kreeg om bijkomend te worden gehoord, dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, nochtans het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De verzoekende partij wijst erop dat volgens rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Zij verwijst eveneens naar rechtspraak van de Raad. Tot slot wenst de verzoekende partij eveneens te verwijzen naar het arrest van het Brits Supreme Court van 19 februari 2014 waarbij het Hof stelt dat het bestaan van systematische tekortkomingen slechts één van de manieren is om aan te tonen dat er een reëel risico dreigt op schending van artikel 3 van het EVRM, dat ook individuele aspecten dienen in acht te worden genomen. De verzoekende partij meent dat in haar geval de individuele aspecten niet voldoende onderzocht geweest zijn daar zij voorafgaand aan de bestreden beslissing niet voldoende werd gehoord.

2.3.2.2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Ten overvloed kan gewezen worden naar wat desbetreffend reeds uiteengezet werd naar aanleiding van de bespreking van het eerste middel in punt 2.3.2.1.3.

2.3.2.2.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door haar niet bijkomend te horen na het Dublin-gehoor, dat de verwerende partij ten onrechte slechts één keer een gehoor organiseerde terwijl zij haar twee keer diende te horen, dat zij dan ook niet de gelegenheid kreeg om bijkomend te worden gehoord, terwijl het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest en als algemeen beginsel van Unierecht, verzekert dat eenieder jegens wie een voor hem nadelige maatregel wordt genomen gehoord wordt, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat de verzoekende partij op 19 november 2015 naar aanleiding van haar asielaanvraag werd verhoord en in de gelegenheid werd gesteld om een verklaring af te leggen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij ertoe gehouden was de verzoekende partij een tweede keer te horen. Gezien nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat er problemen waren bij het gehoor, kan de verwerende partij geenszins verweten worden zich te baseren op de gegevens van dit gehoor alsook niet dat zij de verzoekende partij niet bijkomend hoorde.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij overvallen was door het Dublin-gehoor van 19 november 2015 en zij, waar zij verklaarde dat zij geen familieleden heeft in België of Europa, in de verkeerde veronderstelling was dat er gevraagd werd naar naaste familieleden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, waarbij de Raad opnieuw vaststelt dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat er problemen waren bij het gehoor alsook erop wijst dat tijdens het gehoor eerst gevraagd wordt naar de ouders en hun verblijfplaats, daarna naar de echtgenote of partner en diens verblijfplaats, vervolgens naar kinderen en broers en zussen en hun verblijfplaats, waarna er gevraagd wordt of er 'andere' familieleden in België zijn en vervolgens of de verzoekende partij familieleden in Europa heeft. Bij een dergelijke opeenvolging van vragen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in de veronderstelling was dat enkel gevraagd werd naar naaste familieleden.

Bovendien, in zoverre de verzoekende partij meent dat indien zij bijkomend gehoord was geworden, zij had kunnen wijzen op de aanwezigheid in België van een aantal familieleden/stamleden, zoals ook aangehaald in haar verzoekschrift tot invrijheidsstelling en zij de afhankelijkheidsrelatie met de familie

had kunnen toelichten, op het feit dat zij thans emotioneel en praktisch afhankelijk is van hen, waaruit een afhankelijkheid blijkt in de zin van artikel 16, eerste lid van de Verordening 604/2013 en dat deze afhankelijkheid is toegenomen na de vlucht door de problemen met de Taliban en zij zich gesteund voelt door deze familieleden in België en de verwerende partij dan ook had kunnen vaststellen dat er voldoende omstandigheden aanwezig waren om op grond van de soevereiniteitsclausule en/of de humanitaire clausule haar asielaanvraag in België te behandelen, wijst de Raad erop dat zij geenszins aantoont dat de door haar vernoemde personen effectief familieleden betreffen. Zij legt geen bewijs voor van de familieband met deze personen, laat staan dat zij aantoont dat zij deze personen kent of dat deze personen in België verblijven. Voorts dient vastgesteld te worden dat zij met de loutere verwijzing naar het feit dat zij gesteund zal worden door deze personen in haar asielprocedure, integratie, andere procedures en het vinden van een job in België, niet aantoont dat zij ten aanzien van deze personen een afhankelijkheid vertoont in de zin van artikel 16 (1) van de Verordening 604/2013, waarin gewezen wordt op afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en diens kind, broer of zus of ouder wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de mogelijkheid tot het behandelen van de asielaanvraag in België gemotiveerd wat volgt:

“Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 31). Buiten dat België de keuze was van de smokkelaar brengt betrokkene derhalve geen specifieke redenen aan waarom hij precies in België asiel wil aanvragen. Er dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van de smokkelaar van betrokkene in zijn keuze of van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen van de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene of diens smokkelaar om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2015 dat hij gezond is (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor geen concrete elementen aanbracht die aanleiding geven om haar asielaanvraag in België te behandelen, reden waarom er geen toepassing gemaakt werd van de soevereiniteitsclausule. De verzoekende partij slaagt er niet in deze concrete motieven te weerleggen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen die de toepassing van de soevereiniteitsclausule hadden

gerechtvaardigd, geen rekening werd gehouden of dat deze clause ten onrechte niet werd toegepast. De verzoekende partij toont ook niet aan welke individuele aspecten, naast haar verwijzing naar de in België aanwezige familie/stamleden, zij nog had willen aanbrengen die relevant zouden zijn geweest voor de beoordeling door de verwerende partij van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt *prima facie* een schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 16 en 17 van de Verordening 604/2013 en artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.3.2.2.4. Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER